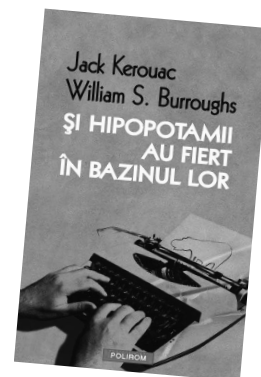

ECATERINA BARGAN

anul IV, Colegiul Național de Comerț, ASEM

Romanul generației

BEAT

Cei doi părinți ai generației beat, Jack Kerouac și William S. Burroughs, au scris în 1945 romanul *Și hipopotamii au fiert în bazinul lor*, preluând acest titlu dintr-o știre de la radio, în care un prezentator relata un incendiu de la circ. Povestea personajelor se încheagă din perspectiva celor două relatări, redată la persoana întâi, dispuse în capitole alternative, autorii preferând să apară sub două pseudonime: Will Dennison (William S. Burroughs) și Mike Ryko (Jack Kerouac).

Într-o manieră pe care eu am perceput-o mai mult ca jurnalistică, dar cursivă și spontană, autorii reușesc să transpună modul de viață regresiv al oamenilor din New Yorkul de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial.

Indiferent de faptul că personajele sunt fictive sau reale, veridicitatea acestora ajunge până la cititor din prima, poate că și datorită atenției care se oferă detaliilor spațiale și temporale, specificării permanente a denumirilor de ziare și magazine sau menționării străzilor pe care merge personajul povestitor, narațiunea fiind bazată pe concretețe. Drept exemplu o să citez fragmentul cu care începe romanul: „Sâmbătă noaptea barurile se închid la ora trei, așa că am ajuns acasă pe la 3.45, după ce am luat micul dejun la Riker's, la intersecția Christopher Street cu Seventh Avenue. Am aruncat *News* și *Mirror* pe canapea, mi-am scos sacoul de bumbac și l-am pus peste ele. Aveam de gând să mă culc imediat. În clipa aceea a sunat interfonul. Are o sonerie puternică, pe care o simți în tot corpul, așa că m-am dus repede să apăs butonul și să deschid

ușa de la intrare”.

O altă tehnică interesantă și creatoare de stări interior-psiho-logice este autoportretizarea și observarea detaliilor exteriorului: „Am cărat toate lucrurile în holul blocului ăluia elegant, iar Phillip l-a pus pe portar să plătească taxiul. Le-am spus că eu îi aștept jos, iar ei au plecat cu liftul. Nu eram îmbrăcat pentru o astfel de ocazie. Nu mă bărbierisem de două zile și nu aveam pe mine decât niște pantaloni groși de bumbac și o bluză de trening albastră, pătată cu whisky. Am așteptat pe trotuar. O rază de lumină lungă și portocalie cădea oblic pe stradă, iar Central Park era parfumat, răcoros și de un verde închis. Începeam să mă simt bine, pentru că se lăsase seara și pentru că peste câteva zile urma să plecăm pe mare”.

Una dintre ideile care mi-au plăcut mult am desprins-o din dialogul dintre Phillip și Mike Ryko, unde Phillip povestea despre modul cum „dinozaurii mai progresiști s-au transformat în mamifere, în timp ce dinozaurii mai burhezi au dispărut”. Iar un moment-cheie pentru toată acțiunea romanului l-am identificat într-o altă replică

Antonio Vivaldi,
François Morellon La Cave

de-a lui Phillip: „Fii atent, a spus el. Ești un pește care seacă. Trebuie să evoluezi, să devii amfiban, dar cineva te tot bate la cap și îți spune să rămâi în baltă, că totul o să fie bine”.

Un personaj fin, prezent în tot felul de situații amuzante, este pisica șmecheră, care a adormit o dată într-un sertar, fiind găsită acolo. Locul de trai al pisicii era locul în care se aduna toată lumea – apartamentul 32, iar acest loc mi-a atras atenția și într-un mod subiectiv, fiindcă și eu, prin coincidență, locuiesc într-un apartament cu numărul 32: „Rostul apartamentului 32 era să fie un loc de întâlnire pentru ea și Phillip, ca și pentru ceilalți prieteni ai noștri. Janie se străduia să păstreze curățenia, dar mult prea mulți oameni veneau pe acolo la orice oră din zi sau din noapte ca să piardă vremea, să discute sau să doarmă, așa că era tot timpul harababură. Podeaua era în permanență plină de cărți, pantofi vechi, haine, perne, sticle și pahare goale, printre care pisica se strecura ca prin junglă”.

Romanul în sine este constituit ca o înșiruire de acțiuni amuzante, fără un subiect exact în jurul căruia s-ar închea povestea, deși există pornirea asta pe mare, la care nu se mai ajunge din motive aparent stupide. Adevăratul conflict apare în final și este unul imprevizibil. În esență, este vorba de o crimă și un incendiu. Nu intru prea mult în detalii, ca să nu stric deliciul suspansului de cititor. O să mai punctez doar faptul că, exact așa cum anunță titlul, hipopotamii au fiert în bazinul lor, aceasta fiind o metaforă pe care o puteți descifra numai lecturând romanul până la capăt. Eu zic că merită.